

PODZIĘKOWANIA

Zamykając pracę nad publikacją siódmego – ostatniego z tomów serii na temat Wielkiego Resetu, kieruję podziękowania do osób, które przyczyniły się do nadania książce ostatecznego kształtu, jak również zaangażowały się w realizację Projektu, w ramach którego zostało przygotowane całe Studium. Tradycyjnie rozpoczynam od podziękowań skierowanych do Panów Recenzentów niniejszej pracy, którzy podjęli się zadania przebrnięcia przez jej meandry i sformułowania ważnych uwag w odniesieniu do jej treści i formy – Profesorów Akademii Marynarki Wojennej: dr. hab. Gracjana Cimka oraz dr. hab. inż. Mirosława Gerigka. Pod wpływem krajowych, regionalnych i światowych wydarzeń nieprzypadkowo recenzje siódmego tomu zostały sporządzone z punktu widzenia politologicznych i technologicznych zainteresowań wojskowych. Przez ponad dwa lata prac badawczych i popularyzatorskich nad Wielkim Resetem ujawniała się coraz wyraźniej wojenno-rewolucyjna jego istota w wersji technokratycznego programu zastąpienia dawniejszego ładu międzynarodowego, opartego na prawie, globalnym porządkiem światowym, osadzonym na wielorakiej sile, w tym informacyjno-propagandowej, finansowo-ekonomicznej, energetyczno-kinetycznej czy cybernetyczno-elektromagnetycznej. Jak dotąd tylko nieliczni naukowcy dopuszczają ewentualność, że może dziś chodzić o zamierzone i zaplanowane zniszczenie świata, jaki jeszcze znamy celem ostatecznego zapanowania nad jego globalnymi zasobami i zachodzącymi w nim cywilizacyjnymi procesami. Pomimo coraz bardziej zastanawiających i przerażających informacji, które codziennie napływają, poznawczo eliminując i sprawczo unieważniając wcześniejsze, trudno zaakceptować widoczny i odczuwalny fakt wojny przeciwko ludzkości, prowadzonej z nadludzkich i nieludzkich zarazem pozycji.

Na dopracowanie, a niekiedy przepracowanie sformułowanych w pracy tez mieli doniosły wpływ uczestnicy Międzynarodowej Konferencji Końcowej Projektu pt. *Architektura i infrastruktura Wielkiego Resetu – efekty badawcze i odbiór społeczny*, która odbyła się na Politechnice Warszawskiej w dniach 27–29 czerwca 2024 roku. Spośród ponad 130 osób uczestników z kraju i z zagranicy, którzy wzięli w niej udział osobiście lub zdalnie, szczególne podziękowania należą się prelegentom, zgłębiającym zagadnienia w pięciu obszarach problemowych. Są to: dr Matthew T. Witt, dr Robert S. Spalding III, prof. dr hab. inż. Marian Wnuk, prof. dr hab. Bogdan Góralczyk, prof. Andrzej Targowski, prof. dr hab. Adam Wielomski, dr hab. Ryszard Stocki, dr Riaan Eksteen, prof. dr hab. Witold Modzelewski, prof. dr hab. Zbigniew Krysiak, red. Tomasz Wróblewski, dr hab. Grzegorz Sibiga, prof. INP PAN, dr Małgorzata Chalupowski, prof. dr hab. Tomasz Grzegorz Grosse, dr hab. Mirosław Piotrowski, prof. KUL, dr Elżbieta Pitman, dr Marguerite A. Peeters. Wiedza, potencjał i doświadczenia wszystkich osób zaangażowanych w realizację Projektu umożliwiły kontynuację badań nad wcześniej

sygnalizowanymi zagadnieniami Wielkiego Resetu w kolejnej fazie resetu głębokiego. Dopiero ten drugi reset, jeszcze nieznany, tłumaczy ten pierwszy, już od 2020 roku szeroko obwieszczany pod hasłami WEF. Empirycznie i logicznie wskazują na niego zaskakujące m.in. wojenne wydarzenia i niepokojące coraz bardziej geopolityczne przeobrażenia ładu światowego.

Globalny kontekst zdarzeń i cywilizacyjny horyzont przeobrażeń zostały zaprezentowane w tak szerokim spektrum w poszczególnych tomach metodycznych analiz i syntez dzięki zaangażowaniu, a nawet poświęceniu dziesięcioosobowego Zespołu Projektowego. Jest oczywiste, że wokół identyfikowanych oraz interpretowanych problemów w nauce i publicystyce toczą się nieprzerwane dyskusje, nierzadko rodzące kontrowersje. Ich przewyciężanie tym razem mogło mieć charakter instytucjonalno-naukowy, a nie (jak częściej się zdarza) prywatno-publicystyczny. W trakcie comiesięcznych zebrań Zespołu Projektowego oraz cokuwartalnych seminariów eksperckich odbywających się na Politechnice Warszawskiej, przez okres ponad dwóch lat prowadzono najpierw metodologiczne, a potem merytoryczne badania, wynikiem których były diagnozy i prognozy sytuacji światowej w najważniejszych dziedzinach transformacji porządku światowego. Podczas zebrań i seminariów wygłoszono ponad sto wystąpień, nad którymi toczyły się żywe dyskusje powodowane wagą i powagą podejmowanych problemów. Towarzyszyła im pełna swoboda formułowania sądów w odniesieniu do genezy, istoty i konsekwencji zjawisk mających wpływ na życie jednostki, zbiorowości i całej ludzkości. Podkreślenia wymagają też specyfika i dynamika przedmiotu podjętych badań oraz potrzeby i możliwości szerokiego upowszechniania ich efektów, zgodnie z charakterem konkursu „Nauka dla Społeczeństwa”.

Przez Projekt przewinęło się wielu krajowych i zagranicznych ekspertów, recenzentów i konsultantów, spośród których część wzięła udział w Konferencji, za co bardzo dziękuję, gdyż pozwoliło to (i nadal pozwala) lepiej opisywać zachodzące zmiany i dokonujące się przeobrażenia, wyjaśniać ich przyczyny i skutki oraz formułować bardziej trafne sugestie dla poszczególnych grup docelowych Projektu, zwłaszcza: polityków, prawników, ekonomistów i inżynierów, którym zwykle nie starcza czasu na zagłębienie się w tak szerokim (bo globalnym) i tak głębokim (bo cywilizacyjnym) kontekście pojedynczych zdarzeń i pasm pokoleniowych przeobrażeń. Zgodnie z przyjętą na wstępie metodą badawczą specjalizacji w integracji odległych niekiedy dyscyplin udało się dzięki zgromadzonemu potencjałowi intelektualnemu sformułować szereg globalnych i cywilizacyjnych hipotez badawczych oraz postawić wiele będących ich rozwinięciem tez. Domagają się one dalszego inter-, multi- i transdyscyplinarnego namysłu, od filozoficznego począwszy, a na cybernetycznym skończywszy.

O znaczeniu podejmowanych w publikacjach projektowych spraw świadczą zgłaszane do Zespołu Projektowego pytania, za które również należałoby podziękować. Warto tu przytoczyć odpowiedzi na nie:

1. Czy „Wielki Reset” to realny, świadomie i wspólnie realizowany przez jakąś grupę osób proces, czy raczej abstrakcyjna idea, dzięki której można opisać wiele różnych, niezależnych od siebie procesów?

W sensie węższym nazwa „Wielki Reset” została zaproponowana przez Klausa Schwaba i Thierry’ego Mallereta w książce pt. *COVID-19: The Great Reset*, opublikowanej przez Forum Publishing w Genewie w czerwcu 2020 roku. K. Schwab i T. Malleret użyli pojęcia „Wielki Reset” na oznaczenie zjawisk globalnych i procesów cywilizacyjnych inicjowanych, omawianych i uzgadnianych w ramach działającego permanentnie

od 7 lutego 1971 roku (najpierw pod nazwą Europejskiego Forum Zarządzania) Światowego Forum Ekonomicznego. Jego prezesem od początku jest Klaus Schwab, a roczne spotkania odbywają się nie tylko w szwajcarskim Davos, ale również w innych miejscach, zwłaszcza w Chinach. Świadczy to już od lat siedemdziesiątych o globalnym zasięgu oddziaływania Forum, a przez wzgląd na charakter jego uczestników o realnym i znaczącym wpływie na światowe sprawy.

W sensie szerszym „Wielki Reset” jest określeniem przyjmowanym w literaturze na oznaczenie trwającej już dłużej tzw. Wielkiej transformacji, opisaną przez Karla Polanyi’ego w książce z lat czterdziestych XX wieku pt. *Wielka transformacja. Polityczne i ekonomiczne źródła naszych czasów* (przeł. M. Zawadzka, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2010). Obecnie transformacja ta za sprawą możliwości technicznych (IV rewolucji przemysłowej), inspiracji ideologicznych (rewolucji kulturowej) i motywacji ekonomicznych (kapitalizmu interesariuszy) wkracza w fazę gwałtownego przyspieszenia.

W sensie bardziej swobodnym pojęcie Wielkiego Resetu jest odnoszone do niepokojących, a zarazem nieuchronnie następujących zmian w kluczowych dla świata (a zwłaszcza Zachodu) obszarach – od geopolityki, przez geoekonomię, aż po geotechnologię. Zmiany te były trafnie przewidziane przez wielu autorów w Ameryce, Europie i Polsce, niekiedy wprost pod nominalnie identycznym określeniem, czego przykładem jest książka Richarda Floridy – *The Great Reset: How the Post-Crash Economy Will Change the Way We Live and Work*, Harper Collins, wydana w Nowym Jorku w 2010 roku.

W sensie najszerszym „wielki reset” pisany małą literą można odnosić do tych zmian na globalną skalę i zdarzeń mających cywilizacyjne konsekwencje, które nie przebiegają samoistnie i spontanicznie, lecz są (używając języka socjocybernetyki) kierunkowane, w tym na nieuchronne załamanie, jak na to wskazują codzienne doniesienia prasowe, zwłaszcza w związku z eskalacją działań wojennych i wzrostem znaczenia technologicznego postępu. Zwraca na to uwagę Andrew Targowski w swojej najnowszej pracy pt. *Informatyka w służbie ludobójstwa. Wstydliva karta historii IBM* (Wydawnictwo Capital, Warszawa 2023).

Mając na uwadze wiele znaczeń terminu „Wielki Reset”, należy stwierdzić, że jest on złożonym i przyspieszającym procesem zmian, w jakiejś części realnie i świadomie realizowanym przez grupy różnych – niekiedy zbieżnych, a niekiedy rozbieżnych interesów, prowadzącym łącznie do globalizacji, a zarazem teoretyczną konstrukcją badawczą, pozwalającą na bardziej adekwatny opis wielu różnych, powiązanych ze sobą czy niezależnie współwystępujących obok siebie zdarzeń i przeobrażeń, zwłaszcza tych zajmujących opinię publiczną i nurtujących środowiska akademickie swoim nieprawdopodobieństwem i swoją nieprzewidywalnością.

2. Czy „Wielki Reset” był zjawiskiem nieuniknionym lub koniecznym? Czy jednak bez działania konkretnej współczesnej grupy interesariuszy nie zostałby zainicjowany?

To, co oznaczamy mianem „Wielkiego Resetu” w sensie ścisłym, zostało zainicjowane formalnie i realnie przez przynajmniej się do tego i przypisujące sobie tę zasługę osoby, których życiorysy i wcześniejsze dokonania wskazują na powiązania z najbardziej wpływowymi na świecie środowiskami, ośrodkami i osobistościami z instytucji finansowych, holdingów przemysłowych, korporacji informatycznych, koncernów medialnych, organizacji pozarządowych, strategicznych think tanków i całych grup kapitałowych, jak również ze świata polityki, a w tym partyjnymi przywódcami, prezydentami

państw, premierami rządów i ich ministrami czy urzędnikami Unii Europejskiej, a także ze świata akademickiego Europy, Ameryki i Azji.

Pomniejszanie znaczenia kierownictwa WEF i odbieranie mu „zasług” w krzewieniu agend Wielkiego Resetu (wybrzmiewających także z setek raportów, takich jak Raport WEF, *The Future of Jobs Report 2020* z 2020 roku) – jak oni sami twierdzą przełomowej wizji porównywalnej z nową erą *after Great Reset* następującą po erze *Before Great Reset* – byłoby naukową nierzetelnością i zwykłą nieuprzejmością zarazem. Dotknęłyby to również liczne tzw. autorytety, które je w tym „dziele” wspierają, a których listę można byłoby długo cytować, poczynawszy od Yuvala Noaha Harariego, Billa Gatesa, George’a Sorosa czy Rady do spraw Kapitalizmu Inkluzyjnego przy Watykanie Lynn Forester de Rothschild. Wsparcie to zostało opisane przez Nialla Fergusona w pracy *Dom Rothschildów. Prorocy finansów 1798–1848* (przeł. P. Chojnacki, K. Bażyńska-Chojnacka, Wydawnictwo Literackie, Kraków 2016).

Mając na uwadze rozległą i wpływową grupę światowych interesariuszy określających się od lat dziewięćdziesiątych mianem *Davos Man* (jak o tym donosił wówczas *The Economist* w związku z wypowiedziami Samuela Huntingtona), opowiadających się za koniecznością wprowadzania w wielu obszarach światowych przedsięwzięć w ramach formuły *global governance*, sprecyzowanych w wielu dokumentach przez nobliwe fora, a przede wszystkim przez Organizację Narodów Zjednoczonych na podstawie Rezolucji z 25 września 2015 roku pt. *Przekształcamy nasz świat: Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030*, (A/RES/70/1), obejmującej 17 celów zrównoważonego rozwoju, należy stwierdzić, że w warstwie realnej Wielki Reset stał się tzw. strukturalną koniecznością jako logiczne następstwo podejmowanych już wcześniej inicjatyw globalnych, w których identyfikowaniu i definiowaniu należałoby cofnąć się w bardziej odległą przeszłość.

Przedsięwzięcia globalne, zwłaszcza o cywilizacyjnej doniosłości, są podmiotowo inicjowane, dopracowywane, popierane i realizowane nie tylko z pobudek altruistycznych ratowania ludzkości czy planety, lecz bywa, że egoistycznych – ekonomicznej chęci zysku, czy politycznych – dążenia do władzy. Metoda empiryczna i naukowa teoria krytyczna skłaniają więc do stwierdzenia, że nazwa jest sprawą mniej istotną niż kryjące się pod nią zjawiska i procesy. W pewnym momencie najnowszej historii, w następstwie decyzji Światowej Organizacji Zdrowia z marca 2020 roku zmiany globalne i związane z nimi cywilizacyjne przeobrażenia zaczęły toczyć się tak szybko, szeroko i radykalnie, że światowe środowiska mające na nie znaczący wpływ określiły je mianem Wielkiego Resetu, oznajmiając oficjalnie ustami prezydentów i premierów nadejście jakkolwiek rozumianej nowej normalności, czy też nowego jakkolwiek rozumianego ładu światowego.

3. Czy w projekcie zidentyfikowano instytucje, grupy lub jednostki powiązane ze strukturą głębokiego państwa, stojące za decydującą częścią globalnych zdarzeń i cywilizacyjnych przeobrażeń?

Zakres i zasięg inspiracji, inicjatyw i instrukcji formułowanych dla świata w ramach półwiecza działalności szeroko rozumianego Światowego Forum Ekonomicznego, których ogrom i rangę prezentują setki opracowań autoryzowanych przez Klausa Schwaba, a w tym *Czwarta rewolucja przemysłowa* (przeł. A.D. Kamińska, Studio Emka, Gliwice 2018), *Stakeholder Capitalism. A Global Economy that Works for Progress, People and Planet* (Wiley John & Sons Hoboken, New Jersey 2021) czy wraz z Maleretem *Wielka narracja dla lepszej przyszłości* (przeł. A.D. Kamińska, Wydawnictwo

Studio EMKA, Warszawa 2023). Na znaczenie WEF wskazuje też wiele inicjatyw od czasu utworzenia przez Klausa Schwaba Europejskiego Forum Zarządzania 24 stycznia–7 lutego 1971 roku, z których nie można pominąć:

1. Nieformalnego Spotkania Liderów Światowej Gospodarki IGWEL, inicjatywy WEF usieciawiającej współpracę globalnych liderów,
2. Globalnych Liderów Jutra (*Global Leaders for Tomorrow*), a następnie od 2004 Forum Młodych Globalnych Liderów (*The Forum of Young Global Leaders*),
3. *Forum Fellows* – programu wymiany wiedzy, w ramach którego partnerzy Forum delegują wybrany personel do współpracy w ramach WEF,
4. Międzynarodowej Rady Biznesu (*The International Business Council* – IBC), skupiającej prezesów korporacji wspierających Forum w globalnych kwestiach biznesu,
5. Światowej Rady Liderów Religijnych (*The World Council of Religious Leaders*),
6. Inkluzywnej globalizacji (*Inclusive Globalization*) – wezwania do budowy inkluzywnej globalizacji przez Międzynarodową Radę Biznesu,
7. Inicjatywy Globalnego Reprojektu (*Global Redesign Initiative* – GRI) w celu budowy instytucji i mechanizmów globalnego zarządzania i rozwiązywania problemów,
8. Wspólnoty Globalnych Liderów (*Community of Global Shapers*),
9. Rady do spraw Kapitalizmu Inkluzywnego przy udziale kard. Turksona, przewodniczącego Pontyfikalnej Rady do spraw Sprawiedliwości i Pokoju – Globalne Dobro Wspólne w kierunku bardziej inkluzywnej ekonomii na podstawie przesłania Papieża Franciszka do Davos w kierunku inkluzji 2015,
10. Centrum ds. IV rewolucji przemysłowej (*Centre for the Fourth Industrial Revolution*),
11. Koalicji na rzecz Innowacji z zakresu Gotowości Epidemicznej (*Coalition for Epidemic Preparedness Innovation* – CEPI), założonej m.in. przez rządy Niemiec i Norwegii,
12. Globalnego Funduszu na rzecz Zakończenia Nowoczesnego Niewolnictwa (*Global Fund to End Modern Slavery* – GFEMS),
13. Białej Księgi Globalizacji 4.0 (*Globalization 4.0: Shaping a New Global Architecture in the Age of the Fourth Industrial Revolution*), kształtującej nową globalną architekturę w epoce IV rewolucji przemysłowej i rozpoczęcie we współpracy WEF i UK pilotażowych prac nad wdrażaniem sztucznej inteligencji.

Powyżej tylko przykładowo wymienione instytucje, grupy lub jednostki są powiązane ze sobą w ramach architektury i infrastruktury Wielkiego Resetu w szerszym jego rozumieniu. Z pewnością współdziałają one ze sobą i z wieloma innymi nie tylko w świetle fleszy. Zgodnie z wciąż weryfikowanymi hipotezami badawczymi wszystkie one partycypują w procesie globalnych zdarzeń i cywilizacyjnych przeobrażeń, tym bardziej, że czynniki państwowe i międzynarodowe głośno o tym mówią i naciskają na ich realizację. Odbywa się to w wielopoziomowych sieciach globalnych wpływów, kontrolujących także sieci globalnych przepływów identyfikowanych przez Paraga Khanę w książce pt. *Konektywność. Mapowanie przyszłości dla cywilizacji globalnej* (Wydawnictwo Nowej Konfederacji, Warszawa 2022). W Polsce badania nad wpływem czynników nieoficjalnych na czynniki oficjalne w celu kształtowania globalnych zmian nie są nowością, czego przykładem jest praca Joanny Szalachy-Jarmużek pt. *Instrumentarium globalnego panowania. O podmiotowych aspektach globalizacji* (Zysk i S-ka Wydawnictwo, Poznań 2013). Identyfikowanie i definiowanie tzw. głębokiego państwa wymaga ciągłego wysiłku badawczego, zwłaszcza w obliczu słabości państwa oficjalnego, o której mówią sami rządzący, wskazując chociażby na zachowania tzw. rynków, czyli światowej finansjery. W obliczu dynamiki zmian czymś

ważniejszym i pewniejszym jest rekonstruowanie trendów niż obarczone ryzykiem błędu wskazywanie konkretnych osób czy grup. Z zasady zaś działania zakulisowe rozpoznawane są poprzez ich objawy w postaci zastanawiających i nieprawdopodobnych skutków. Zadaniem zaś nauki jest badać nie tylko to, co widać, ale również, może nawet bardziej, to czego nie widać, jak wyraził się już w XIX wieku Fryderyk Bastiat w książce pt. *Co widać i czego nie widać* (przeł. S. Stachura, Instytut Liberalno-Konserwatywny, Lublin 2005).

4. Czy badania nad koncepcją „Wielkiego Resetu”, określaną w różnych źródłach teorią spiskową, to próba wprowadzenia teorii spiskowej do naukowych dyskusji?

Sformułowanie „teoria spiskowa” ma publicystyczny charakter i stosowane jest zwykle w sytuacjach społecznego niezadowolenia z wyjaśnień oficjalnych, dotyczących przełomowych i dramatycznych wydarzeń, niekiedy w celu zapewnienia tym wersjom obowiązywalności poprzez ośmieszanie innych wersji lub blokowanie niezależnych dochodzeń dziennikarskich czy analiz naukowych. Wskazuje na to samo sformułowanie „teoria spiskowa”, jak gdyby teorię wymyślili spiskowcy, gdy tymczasem teorie te wskazują niekiedy na spiskowców jako źródła niezrozumiałych wydarzeń.

Skoro sformułowanie „teoria spiskowa” ma publicystyczną proveniencję i opinotwórczą rolę, nie jest terminem naukowym, w nauce stosowanym i podzielanym, a co najwyżej komentowanym jako zjawisko medialne. Rolą nauki jest dążenie do wyjaśniania wątpliwości nasuwających się również w stosunku do głośno formułowanych deklaracji i oficjalnie składanych zapewnień, a tym bardziej niezadowolająco tłumaczonych przyczyn ważnych zdarzeń, w tym katastrof, kryzysów, rewolucji czy wojen. Od 2020 roku tego rodzaju wątpliwości zaczęło lawinowo przybywać m.in. w związku ze społecznie niepokojącymi efektami Wielkiego Resetu i zapowiedziami ludzi Davos. W odpowiedzi na te wątpliwości dotyczące najbardziej istotnych dla świata kwestii egzystencjalnych zaistniała konieczność poddania naukowej weryfikacji – metodycznej i systemowej (w opozycji do chwilowej, przypadkowej i cząstkowej) – nie tylko koncepcji Wielkiego Resetu, co samych – w części rzeczywistych (może nawet kryzysogennych), a w części pozorowanych (może nawet iluzjogennych) zmian oznaczanych mianem Wielkiego Resetu.

W sytuacji, gdy społeczeństwo narażone zostało na liczne niejasności wynikające albo z oficjalnie mylących zapowiedzi, że Wielki Reset jest planem naprawy świata finansów (jak na anglojęzycznej Wikipedii), albo może właśnie spiskowo szerzonych absurdów (w stylu udziału reptilian), pojawiła się ewidentna potrzeba całościowego i pogłębionego zbadania sprawy (nie ograniczając się do wypowiedzi Ludzi Davos) i podania wyników tych badań do publicznej wiadomości. Ze względu na najwyższą wagę społeczną i polityczną powagę sprawy (oczekiwań wielu grup adresatów) badania musiały być rozległe i angażować szersze grono ekspertów gotowych podjąć ryzyko dochodzenia może do niekiedy niespodziewanych i niepopularnych hipotez i tez. Naukę jednak obowiązują kryteria ścisłości i prawdziwości, nie zaś towarzyszące nastroje czy polityczne predylekcje. Odpowiedź na kluczowe pytanie, czy badania nad koncepcją „Wielkiego Resetu”, określaną w różnych źródłach teorią spiskową, to próba wprowadzenia teorii spiskowej do naukowych dyskusji, jest jednoznacznie przecząca. Niniejsze badania nad koncepcją Wielkiego Resetu pisanego dużymi literami, a jeszcze bardziej nad rzeczywistością wielkiego resetu pisanego małymi literami, są próbą metodycznego dotarcia do prawdy o przyczynach i skutkach obserwowanych zmian, zwłaszcza technologicznych, oznaczanych w literaturze mianem cywilizacji in-

formacyjnej. Owe badania z jednej strony odnoszą się do najbardziej realnych zdarzeń i przeobrażeń spiętych spójną metodologią, a z drugiej strony liczą się z różnymi koncepcjami dotyczącymi Wielkiego Restetu, formułowanymi w różnych celach.

Podczas prac nad kolejnymi tomami Studium padały pytania, dlaczego w książkach tych tak wiele miejsca poświęca się tradycji, moralności i religii. Wyjaśniają to dobrze słowa znane z Manifestu Partii Komunistycznej: „Istnieją nadto prawdy wieczyste jak wolność, sprawiedliwość itp., wspólne wszystkim ustrojom społecznym, a komunizm znosi wieczyste prawdy, znosi religię, moralność”. Świat jaki znamy, jak pisze Ian Easton, jest kruchy. „Mogą go nieodwracalnie zmieniać działania ludzi, technologie oraz ich masowe skutki. Radykalna transformacja polityczna niejednokrotnie była częścią ludzkiego doświadczenia. Aleksander Wielki, Czyngis-chan i Napoleon Bonaparte przesunęli granice swoich imperiów daleko poza to, co mogło się wydawać możliwe za ich życia, ale ich zasięg zawsze był ograniczony przez geografę oraz inne przeszkody. Panowanie nad światem nie było osiągalne aż do czasów najnowszych”. Skoro zaś dziś stało się możliwe, są tacy, którzy się o nie ubiegają, używając dostępnych im środków technicznych, ideologicznych i finansowych. Bez zakorzenienia w tradycji, moralności i religii nie ma skrupułów, aby wprowadzać ludzkość w błąd uzasadniając Wielki Reset, i wdrażać reset głęboki.

Podziękowania należą się również Władzom Rektorskim Politechniki Warszawskiej, Władzom Wydziału Administracji i Nauk Społecznych oraz pracownikom Oficyny Wydawniczej Politechniki Warszawskiej za owocną i harmonijną współpracę w trakcie realizacji Projektu.

Jacek Janowski

Warszawa, grudzień 2024 roku